

Gwiazdy na niebie powoli gasną
Babie lato tańczy razem z wiatrem
Taniec niespełniony w rytmie cha-chy.
Pośród piękna ciszy nie złąknionej
Gdzieś na poboczu wszechświata
Istnieję samotna, depresyjna JA.
Przebiegam w myślach maraton
próbuję odnaleźć owo pobocze
Na którym ktoś mnie wysadził.
Kim on był? Bogiem? Szatanem?
Szorstka niczym pumeks kora
delikatnie drażni moje nagie ciało.
Drzę lekko, nie z zimna, z podniecenia.
Liście spadają ostatkiem sił w dół,
To był dla nich dobry rok. Rok życia.
Nieubłagana natura niczym kostucha
wydała na nie wyrok śmierci (nie do odwołania).
Omiotłam chciwym wzrokiem ławkę
tak misternie i smutnie wyglądającą.
Pamiętam, że kiedyś na niej siedziałam
obserwując samotnie cały (wszech)świat.
...
Nadchodzi mój czas, pora by ruszyć
stromą alejką bez drogowskazów.

W mojej pamięci na zawsze pozostanie
Ten park, liście i drzewa.
I moje nagie, zamrożone ciało
leżące samotnie na ławeczce.

Kopiowanie tekstów, obrazów i wszelkiej twórczości użytkowników portalu bez ich zgody jest stanowczo zabronione. (Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych, Dz.U. 1994 nr 24 poz. 83 z dnia 4 lutego 1994r.).

---

anek_ch, dodano 12.11.2008 22:04

Dokument został wygenerowany przez www.portal-pisarski.pl.